

Arrest

nr. 69 913 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 juli 2009 een asielaanvraag in. Zij verklaarde hierbij op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 december 2010, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Via een schrijven van 11 april 2011 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 mei 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Bij arrest nummer 63 767 van 24 juni 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 7 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaard te heten [A. M.]
[...]*

en van nationaliteit te zijn : Montenegro

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten;

Reden van de beslissing :

Op 24 juni 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de procedurekosten ten laste te leggen van verweerder.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In zijn nota meer opmerkingen werpt verweerder tevens op dat verzoekster geen belang heeft bij huidig beroep. Hij stelt dat uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) een gebonden bevoegdheid blijkt en dat hij bijgevolg, na eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis te brengen.

3.2.2. Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;*
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*
- 8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”*

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1, blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw

nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van verweerder naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat verweerder bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie iuncto artikel 3 van het EVRM en van het principe ‘patere legem quam fecisti’.

In een eerste onderdeel van haar middel verwijst verzoekster naar het arrest nummer 214.221 van de Raad van State van 28 juni 2011 en benadrukt zij dat de Raad van State aangaf dat op verweerder geen gebonden bevoegdheid rust om, nadat een asielaanvraag werd afgewezen, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor het overige licht verzoekster haar middel als volgt toe:

“[...] De bestreden beslissing staat haaks op de verplichtingen die verwerende partij in het kader van de Europese regelgeving worden opgelegd (de grondrechten in de zin van het voormelde Handvest te garanderen) en de bedoelingen van de Europese instellingen om de Roma op hun grondgebied sociaal te integreren volgens de krachtlijnen van de nota van de Europese Commissie: Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic Council and Social Committee and the Committee of the Regions. An EU Framework for National Roma Integration Strategies up to 2020 van 5 april 2011.

De Europese Commissie waarvan verwerende partij deel uitmaakt heeft in voormelde nota vastgesteld dat Roma uit de West-Balkan blootstaan aan sociale uitsluiting, segregatie en marginalisatie wat leidt tot gebrek aan opleiding, chronische werkloosheid, beperkte toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en essentiële dienstverlening alsook wijdverspreide armoede (midden p. 11, Europese Commissie, Ibidem, 5 april 2011). Door deze discriminatie die verzoekende partij concreet in haar verklaringen (zie hoger) heeft beschreven wordt zij haar grondrechten zoals door de artikelen 1 en 6 van het voormelde

Handvest van 1 december 2000 gegarandeerd, miskend en komt zij bloot te staan aan onmenselijke behandelingen en/of bestraffingen in de zin van de artikelen 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000 inwerk iuncto artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950.”

4.2. Verweerder repliceert, na te hebben aangegeven van oordeel te zijn dat hij wel degelijk over een gebonden bevoegdheid beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing, in de nota als volgt:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een loutere verwijzing naar deze verdrags-artikelen, zonder dat zij aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen in concreto zou hebben geschonden. Een loutere opsomming van artikelen volstaat uiteraard niet opdat er sprake kan zijn van een ontvankelijk rechtsmiddel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels. is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Waar verzoekster in fine van haar middel nog art. 3 EVRM vermeldt, dient eveneens te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een loutere vermelding van dit artikel, doch zij in gebreke blijft uiteen te zetten om welke reden zij art 3 EVRM geschonden zou achten. Ook dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrekking hebbende gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, doch enkel verwijst naar een algemene nota van de Europese Commissie;
- in de nota geenszins gesteld wordt dat de lidstaten aan Roma geen bevel meer mogen geven om het grondgebied te verlaten, doch waarbij als doelstelling wordt gesteld de sociale en economische situatie van de Roma te verbeteren, en hiervoor o.m. strategieën te ontwikkelen...;
- verzoekster haar asielaanvraag bovendien heel recent is afgewezen bij arrest nr. 63 767 dd. 24.06.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werd geweigerd.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Terwijl ook de vermeende schending van art. 1, 4 en 6 van het handvest van 7.12.2006 juncto art. 13 EVRM, niet kan worden weerhouden.

Art.1 bepaalt: “De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.” Art. 4 stipuleert dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Art. 6 luidt tot slot als volgt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze deze artikelen in concreto zouden worden geschonden door de in casu bestreden beslissing. Ten overvloede, waar art. 4 gelijklopend is met art. 3 EVRM. verwijst verwerende partij naar haar uiteenzetting hierboven.

Terwijl verzoekster verder ook op geen enkele manier aan[toont] dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM) zou geschonden zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Ook de vermeende schending van art. 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto art. 13 EVRM, kan niet worden weerhouden. Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze deze artikelen in concreto zouden worden geschonden door de in casu bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat “In dit kader dient benadrukt dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM dat, zoals blijkt uit de bespreking hoger, een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist dat beschikbaar is zowel in rechte als in feite” (R.v.V. nr. 58 695 van 28 maart 2011, www.rvv-cce.be). Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou geschonden zijn.

[...]

Daarenboven is het principe “*patere legem quam ipsi fecisti*” slechts een rechtsspreuk en geen algemeen rechtsbeginsel terwijl het Hof van Cassatie beslist heeft dat de miskennis van een rechtsspreuk alleen dan aanleiding geeft tot cassatie als daardoor een wets- of verordeningsbepaling wordt geschonden (Cass. 25 februari 1991, Arr. Cass. 1990-91, 690; Bull. 1991, 614).

Naar analogie met deze rechtspraak zou derhalve een wetsbepaling moeten geschonden zijn door de bestreden beslissing opdat de Raad tot nietigverklaring zou kunnen besluiten, *quod non in casu*.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. [...]

4.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster door te betogen dat verweerder in voorliggende zaak niet over een gebonden bevoegdheid beschikt niet aantoonst dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 13 van het EVRM geschonden is.

4.3.2. In zoverre verzoekster de schending inroept van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – dat een zelfde inhoud heeft als artikel 3 van het

EVRM – wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepalingen verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op deze bepalingen. Een eventualiteit dat deze bepalingen kunnen worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal, na een individueel onderzoek van de situatie van verzoekster oordeelde dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen subsidiaire beschermings-status kon toegekend worden. De beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad bevestigde de zienswijze van de commissaris-generaal daarenboven bij arrest van 24 juni 2011, zodat verweerder, aan wie geen nieuwe stukken werden overgemaakt, de vaststelling dat er geen risico bestond dat verzoekster zou onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen niet in vraag diende te stellen. Verzoekster verwijst heden naar een mededeling van de Commissie van de Europese Unie over nationale strategische plannen inzake de integratie van Roma van 5 november 2011. Zij voegt deze mededeling evenwel niet bij haar verzoekschrift. Verzoekster geeft enkel aan dat uit deze mededeling blijkt dat er in de regio “*West-Balkan*” sprake is van discriminatie van Roma en dat Roma blootstaan aan “*sociale uitsluiting, segregatie en marginalisatie*.” Zij betreft deze gegevens evenwel niet op haar persoonlijke toestand en toont door te verwijzen naar dit niet aangebrachte stuk en door een aantal algemene beschouwingen uit dit document weer te geven niet aan dat de asielinstanties, na een doorgedreven individueel onderzoek, haar situatie verkeerd zouden hebben ingeschat. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van voormelde bepalingen.

4.3.3. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster nalaat om op een concrete wijze toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing – waarvan de motieven door verzoekster niet betwist worden – de artikelen 1 en 6 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft miskend. Ook hier beperkt verzoekster zich ertoe te verwijzen naar de reeds aangehaalde mededeling van de Europese Commissie en stelt zij dat Roma gediscrimineerd worden. Deze uiteenzetting laat de Raad echter niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing op zich niet verenigbaar is met artikel 1 van het Handvest van de grondrechten, waarvan verweerder de inhoud correct weergeeft, of dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- of gezinsleven van verzoekster of een inbreuk uitmaakt op de andere in artikel 6 van het voormelde Handvest beschermde rechten. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

4.3.4. Verzoekster zet evenmin uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het principe ‘*patere legem quam fecisti*’ zou geschonden hebben, zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK